

'Weekendfinale Zero Point'

Zuzana Smugalová - 26.07.2017 14:15

Het internationale theaterfestival Zero Point, dat verschillende podiumkunsten zoals dans en bewegingstheater wil verbinden met zowel vaste als geïmproviseerde theatervormen, installaties en sitespecifieke voorstellingen, beleefde vorig weekend zijn hoogtepunt met drie originele evenementen in het centrum van Praag.

Bára Sigfúsdóttir: *The Lover* – Zero Point Praag 2017 (bron: Zero Point)

De compactste voorstelling was ongetwijfeld *The Lover*, die op zaterdag als laatste in de rij in het kader van het festivalprogramma stond geprogrammeerd in het theater Divadlo v Celetné. De solovoorstelling van de IJslandse choreografe en danseres **Bára Sigfúsdóttir** loste duidelijk alle verwachtingen van de goedgeïnformeerde festivaltoeschouwer in en gaf daarbij stof tot nadenken over de individuele waarneming van verschillende aspecten van het menselijk leven.

De danseres in een blauwe vormeloze overall laat al vanaf het begin haar totale overgave aan het beroeren van de erotische snaar vermoeden, de titel van de voorstelling is blijkbaar niet toevallig gekozen. Door de mate van abstractie die wordt uitgedrukt doorheen de bewegingsconnotaties van het woord 'minnaar', wordt

onmiddellijk het normale verwachtingspatroon overschreden en wordt de voorstelling op het niveau van de persoonlijke evocatie gebracht. Bij momenten is de getoonde verbeelding erg intiem, om even later bijna pervers aan te voelen. De bewegingen strekken zich uit tot in de kleinste details van het trillen van de spieren en het draaien van de gewrichten, en verbinden zich dan weer in een vloeiende stroom die culmineert in een korte, maar erg dynamische opeenvolging, waarin de danseres haar uitmuntende danskwaliteiten laat zien.

Bárá Sigfúsdóttir: The Lover – Zero Point Praag 2017 (bron: Zero Point)

De specifieke visuele eigenheid van de danseres brengt een unieke bewegingsoriginaliteit op het podium, die tegelijk zacht is als de stappen van een kat en ruw als een ploeg arbeiders. De tijd verstrijkt aan een onbepaald tempo, en telkens als het ernaar uitziet dat er niets meer te zeggen valt, verschijnen nieuwe realiteiten en acties die de aandacht vasthouden en de continuïteit bestendigen. Zoals in het leven de liefde vergezeld wordt door tranen, zo wordt de horizon van het toneel, waarop een fotografische installatie van de Franse kunstenares Noémie Goudal staat, doorweekt door het stromende water. Zoals tranen dus de stemming en sfeer van een relatie veranderen, zo is ook het veranderen van de afbeelding een soort frase en fase van de hele voorstelling. En wanneer het water is weggestroomd, keert de oorspronkelijke innerlijke en uiterlijke rust terug.

De meditatieve aard van de hele voorstelling wordt ondersteund door een soundscape die naar een hoogtepunt toegaat, waardoor Bara Sigfúsdóttir de ruimte puur auditief naar voren brengt. Door die werkwijze is de voorstelling niet enkel een feest voor het oog, maar ook voor het oor van de toeschouwer (ondanks bepaalde geluidstechnische beperkingen van de theaterruimte).